

[Prieme.]

syninger, har vi desværre nu forleden set, at den højtærede Handelsminister ikke har villet fortsætte sine tidligere Overførsler af Varer til Frilisten i noget virkelig betydningsfuldt Omfang, og jeg kan derfor forstaa, at man fra Valutacentralens Side vil mene, at vore Varelagre nu er normale, at det kun var den øjeblikkelige Krigsfare, der fik Valutacentralen til at glemme sig selv, og at Handelsministeren stadig lytter mest til den Side.

At det under en indtrædende Afspørring mellem Landene er af stor Vigtighed at have Raavarer og Halvfabrikata nok til at holde Produktionen i Gang, ved vi fra Verdenskrigens Tid, og nu da man har ladet Industrien overtage langt mere Produktion end tidligere, er det af endnu større Betydning. Men at det under hele Reguleringen har været galt paa dette Felt, ved vi alle, ikke blot fra Industriraadets og Grosserer-Societets Komités Beretninger, men ogsaa fra Meddelelser i Pressen om, hvorledes Virksomheder stadig med Hensyn til deres Raavareforsyninger lever fra Haanden i Munden og af Valutacentralens sære Naade og ofte har maattet afskedige Folk.

Den ved det konservative Initiativ udvidede Friliste har utvivlsomt hjulpet mange Steder, men endnu i sidste Industrieretning ser man Klager. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne komme med et enkelt kort Citat. Det hedder saaledes Side 36 i Industrieretningen fra i Aar:

„Tilvebringelsen af Importbevillinger for Raavarer og Hjelpestoffer til den industrielle Produktion er i mange Tilfælde forbundet med Vanskeligheder, som Industriraadet gennem dagligt Samarbejde med Valutacentralen søger at overvinde bedst muligt.“

Jeg kunde ogsaa godt citere nogle af Beretningens Enkeltberetninger, men til Belysning af det Spørgsmaal, denne Diskussion drejer sig om, er dette Citat vist tilstrækkeligt, og der fremkom jo ogsaa ved den konservative Forespørgsel forleden tilstrækkeligt om de Vanskeligheder, der er til Stede med Hensyn til at fremskaffe Raavarer. Naar Industriraadet saaledes er nødt til dagligt at søge Samarbejde for at overvinde disse Vanskeligheder, kan

enhver sige sig selv, at Virksomhederne ikke ligger med det Lager af Raavarer og Hjelpestoffer, som de vilde under normale Forhold. Og det er efter min Mening dette, der er afgørende, hvad jo ogsaa var Kvintessensen i den højtærede Ministers Tale i Aften.

Vi kan selvfølgelig ikke forlange, at vi paa en lang Række Omraader skal ligge med ekstraordinært store Lagre, og det kan selvfølgelig ogsaa i en Tid, hvor Priserne gaar ned, have sine Vanskeligheder. Men det, man med Rimelighed kan kræve, hvad enhver utvivlsomt vil give mig Ret i, er, at der maa være Muligheder til Stede for, at de normale Lagre, de Lagre, som man vil ligge med under normale Forhold, ikke mindst i en saadan Situation, kan være til Stede.

Jeg ved, at Valutacentralen gennemgaaende stiller sig velvillig over for Industriens Ønsker og Krav om Bevillinger, og Industrien er heller ikke bange for at rose Valutacentralen for dens Velvilje — skønt Skam skulde tage den, hvis det var anderledes! Men Velvilje er ikke nok, naar Velviljen ikke strækker sig længere end til, at Industrien maa gaa daglig Tiggergang, for at Virksomhederne ikke maa lukke hver anden Fredag; saa betyder Velviljen efter min Mening ikke ret meget. Lagre, naturlige, normale Lagre, det er det, man i hvert Fald maa kræve.

Men saa med Handelen! Ja, behøver jeg at erindre om, at Engroshandelen efter en Forespørgsel gennem sine Brancheforeninger i August Maaned indsendte Ansøgninger om Ekstrabevillinger for en lang Række Varer til en Værdi af ca. 60 Mill. Kr., særlig paa Tyskland og England, Ansøgninger, der langtfra indeholdt alle virkelige Ønsker, Ansøgninger om Varer, man var villig til at importere og betale inden Aarets Udgang, men Ansøgninger, hvoraf kun en meget ringe Del blev bevilget.

I August Maaned, i September Maaned, da den europæiske Krise tilspidsedes mere og mere for hver Dag, i den Tid, da Krigen kunde komme naar som helst, nægtede man trods gentagne Forespørgsler, trods Henvendelser af forskellig Art at udstede flere Valutabevillinger. Og saa mener man, at der er Varer nok, at en Regulering fortsat bør bestaa i en Tid, hvor — lad os se Sandheden i Øjnene — en Krise kan komme